Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξωτερικοῦ:*
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,10

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος · *Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1909* · *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 40*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

Ἤρχισαν νὰ λογαριάζουν τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας.

Τὰ δύο κοτόπουλα εἶχαν στοιχίσει εἰκοσιτέσσαρα φράγκα, τὸ ζαμπόνι δεκαοκτώ, τὸ παστίτσιο δώδεκα, τὰ ψωμάκια ἕνα καὶ πενῆντα,—καὶ δεκαπέντε ἀκόμη φράγκα ποῦ εἶχε δώσει τὸ πρωὶ τῆς Ἀναστασίας, ἔκαμναν τὸ ὅλον ἑβδομῆντα φράγκα καὶ πενῆντα λεπτά!

Ἐπλήρωσε τὸν Ἀντώνην, ὁ ὁποῖος εἶχε βάλει τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν τσέπην του, καὶ εἶπε στενάζων:

— Τόσα λεπτὰ γιὰ ἕνα γεῦμα ποῦ ἦταν ἀποτυχία!

— Μὰ ἐπερίσσεψαν κηόλα...

— Ναί, ἔμειναν οἱ σκελετοὶ τῶν πουλιῶν καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ ζαμπονιοῦ! Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σούπα μὲ δυὸ λίτρες ἀκόμη βωδινό. Ὡραῖα περισσεύματα!...

— Ἔπρεπε, κύριε, νὰ τοὺς πᾶτε νὰ γευματίσουν στὸ ξενοδοχεῖο. Τρία φράγκα ὁ ἄνθρωπος, κ' ἐτελείωνε!

— Καὶ πῶς θὰ τὸ δικαιολογοῦσα αὐτὸ στοὺς Κορπανώφ;

— Θὰ τοὺς ἐλέγατε πῶς στὸ Παρίσι εἶνε συνήθεια νὰ τρώῃ κανεὶς ὅπου βρεθῇ, γιὰ νὰ χάνῃ λιγώτερο καιρό.

— Ἀλήθεια.

— Ἔτσι νὰ κάνετε κάπου-κάπου. Τὸ μεσημέρι παραδείγματος χάριν. Θὰ ἦταν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ποικιλία...

— Φοβᾶμαι μὴν ἐξεγερθῇ ἡ Ἀναστασία.

— Ἄ, μπᾶ! θὰ τῆς σφυρίξω πῶς αὐτὸ γίνεται, γιὰ νὰ ἔχῃ καιρὸ νὰ ἐπιμελῆται καλλίτερα τὸ βραδυνὸ γεῦμα.

— Καλὴ ἰδέα! Σφύριξέ της ὅμως καὶ νὰ σωπαίνῃ! ἐπέμεινεν ὁ Αὔγουστος, ἐπαναλαμβάνων τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο κίνημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς Κορπανὼφ νὰ νομίσουν, ὅτι ὁ ἐξάδελφός των ἦτο ὀρφανὸς καὶ παντέρημος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ βράδυ, μέλις ἀνέβη εἰς τὴν καμαρούλαν τῆς σοφίτας ὅπου ἐκοιμᾶτο, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κ. Δυμπουᾶ, καθ' ἣν ὑπόσχεσιν τῷ εἶχε δώσῃ.

Μὲ τὴν πένναν εἰς τὸ χέρι, ἐνώπιον φύλλου χάρτου λευκοῦ, συλλογίζεται... Ἀπὸ ποῦ νάρχισῃ;..Μπᾶ! φθάνει μόνον νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.

Καὶ ἤρχισε κέτελείωσε τὸ γράμμα οὕτω:

«Κύριε,

«Ἐγύρισαν στὰς ἑπτά, ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἡ Ἀναστασία εἶχε στολίσῃ τὸ τραπέζι. Ἔβαλε τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο *σμὲν-τὲ-τάμπλ*, τὸ τελευταῖον ποῦ ἐκέντησεν ἡ δεσποινὶς Ἐδίθ. Ἄνθη μόνον δέκα φράγκων. Καὶ ἀκόμη, ἕνα μπουκέτο «μενεξέδες τοῦ Τσάρου» μπροστὰ στὸ πιάτο τῆς κυρίας Κορπανώφ.

«Ὅσο γιὰ τὸ *μενού*, πρώτης τάξεως: Σοῦπα ρωσσική, ψάρι μαγιονέζα, φιλέτο μὲ τρουῦφφες, μανιτάρια σάλτσα, φασιανὸς ψητός, πάγωτὸ βερύκοκο, καὶ πάει λέωντας. Οὔτε τραπέζι γάμου!

«Ὁ κ. Αὔγουστος δὲν ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐξόδων. Ἀλλ' ἀφότου ἔμαθεν ἡ Ἀναστασία ὅτι ἡ οἰκογένεια Κορπανὼφ εἶνε ἀπὸ τὴ Ρωσσία, δὲν κρατιέται πιά! Στὴν παραμικρὴ παρατήρησι, φοβερίζει πῶς θὰ φύγῃ. Τί τραβοῦμε καὶ μ' αὐτή!..

«Εἶνε ὀκτὼ ὅλοι τους. Τὸ σπίτι ἐγέμισε. Καὶ κάτι ὀνόματα!; Πρώτη φορὰ τὰκούω στὴ ζωή μου. Ὅταν ὁ πατέρας φωνάζῃ κανένα παιδί μὲ τένομά του, νομίζει κανεὶς πῶς φτερνίζεται. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χθές, ἐκεῖ ποῦ μοῦ ἔλεγε τὰ ὀνόματά των, γιὰ νὰ μάθω νὰ τὰ ξεχωρίζω, δύο τρεῖς φορὲς τοῦ εἶπα: «Μὲ τὶς ὑγείες σας!»

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καθόλου ὑπερήφανοι. Ἡ οἰκογένεια ποῦ κατοικεῖ στὸ δεύτερο, καθὼς μοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα, ἔχει τὴν ἰδέα πῶς εἶνε Μουζίκοι, σὰ νὰ λέμε χωριάτες. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

«Ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ μοῦ μιλοῦν καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος των, νομίζω μᾶλλον πῶς εἶνε σὰν κάτι δικούς σας εὐπόρους κτηματίας ποῦ καλλιεργοῦν τὰ κτήματά των μόνοι των. Τὰ ἕξη παιδιά των τοὺς ὁμοιάζουν. Πολὺ εὐγενικὰ τὰ καϊμενάκια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ ζαλίζουν τὸν κ. Αὔγουστον καὶ νὰ τοῦ στοιχίζουν ἀκριβά.

«Τίποτε νεώτερον, κύριέ μου. Καὶ μένω μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης σας

«ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΑΡΟΥΣΤΩ»

«Ὁ μικρὸς ἔπιπτε συχνά, γλυστρῶν εἰς τὴν ἄσφαλτον...» (Σελ. 326, στ. γ'.)

Ἐνῷ ὁ καλὸς Ἀντώνης συνέτασσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἀρκετὰς ἀνορθογραφίας, ὁ Αὔγουστος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφέρῃ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸ νέον του δωμάτιον, ἤνοιγε τὸ μυστικὸν συρτάρι καὶ ἔβγαζεν ἀπὸ μέσα στενάζων ἕνα κουμπαρᾶν, ὁ ὁποῖος εἶχε σχῆμα ψαριοῦ.

Ἐκεῖ μέσα ἔρριπτεν, ἐπὶ τρία ἤδη ὁλόκληρα ἔτη, τὰ χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα ποῦ τοῦ ἔδιδε κάθε τόσον ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ τὸν συνετίσῃ εἰς τὴν διαχείρισιν χρημάτων, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ εἰς τὴν τάξιν εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ εἰς τὴν φροντίδα του τὸ εἰσόδημα ἑνὸς μικροῦ ἀγροῦ.

Τὸ ἐτήσιον αὐτὸ εἰσόδημα συνεποσοῦτο περίπου εἰς χίλια πεντακόσια φράγκα. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀπαραιτήτων ἐξόδων, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν καὶ μεγάλα, τὸ ὑπόλοιπον ἀνῆκεν εἰς τὸν Αὔγουστον.

Ὁ κ. Δυμπουᾶ τὸν εἶχεν ἐξουσιοδοτήσῃ νὰ διαχειρίζεται τὰ χρήματα αὐτὰ ὅπως ἤθελεν. Ἐπεφύλαξε μόνον δι' ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου, τοῦτο δὲ ὑπεχρέονε τὸν Αὔγουστον νὰ καταγράφῃ τὰ ἔξοδά του ἐπιμελῶς καὶ νὰ κρατῇ τοὺς λογαριασμούς του ἰν τάξει.

«Δὲν ἐγγυῶμαι...» (Σελ. 326, στ. β'.)

Τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων, μέχρι τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, παρουσίαζεν ἄθροισμα χιλίων ἐνακοσίων ὀγδοήκοντα φράγκων εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἐλογάριαζε λοιπὸν ὁ Αὔγουστος ὅτι δυόμισυ περίπου χιλιάδες φράγκα θὰ ἐπερίμεναν, φυλακισμένα εἰς τὴν ἐκ πορσελάνης ἐκείνην θήκην, τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοκινήτων...

Μὲ νευριακὸν κίνημα, ὁ Αὔγουστος ἔσπασε τὸν κουμπαρᾶν.

Τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τοῦ γραφείου του μὲ μελαγχολικὸν κροταλισμόν...

Κατεγίνετο ἀκόμη νὰ τὰ μετρᾷ, ὅταν ἐκτύπησαν τὴν θύρα του. Ἡ ὥρα δώδεκα καὶ μισή. Ποῖος ἀγρυπνοῦσε τόσον ἀργά ;...

Ἡ Ἀναστασία παρουσιάσθη μὲ τὴν ποδιάν της, γελαστή, χαρούμενη.

— Πῶς ; ἀκόμη δὲν ἐκοιμήθηκες, καϊμένη ;...

— Ἄ, ἐγὼ ὅταν μάρεσουν οἱ ἄνθρωποι, δὲ λογαριάζω κόπο. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος εἶνε εὐχαριστημένος.

— Ἀπὸ τὸ σημερινό σου γεῦμα ; θὰ ἤμουν πολὺ δύσκολος ἂν δὲν τὸ εὕρισκα ἔξοχο. Μόνον τὰ ἔξοδα μὲ τρομάζουν.

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησιν.

— Ὡραῖα δουλειά, εἶπεν. Οἱ Ρῶσσοι ἐκερνοῦσαν τὸν ξάδελφό μου καὶ τὴν παρέα του ὅλῳ καὶ σαμπάνια, μὲ τόση ἀφθονία σὰ νὰ ἦταν νεράκι καθαρό· καὶ τώρα ὁ κύριος θὰ φιλαργυρευθῇ ;

Καὶ προσέθεσε σοβαρῶς :

— Φιλοτιμία !

— Πῶς εἶπες ; ἠρώτησεν ὁ Αὔγουστος ἕτοιμος νὰ τὴν ἀποπάρῃ.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν της, ἡ Ἀναστασία ἄπλωσε τὸ χέρι.

Ὁ νεαρὸς οἰκοδεσπότης ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ κινήματος. Ἠσθάνθη μικρὸν δυσάρεστον φρικίασιν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης. Καὶ χωρὶς νὰ ναμείνῃ τὸ ἀναπάφευκτον: «Μοῦ δίνετε, κύριε, λεπτά ;»

— Τὰ τελείωσες κηόλα ; ἠρώτησε.

— Τώρα πιά ; ἔμεινα καὶ χρέος· χρωστῶ δεκαπέντε φράγκα στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Ὁ Αὔγουστος οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰ συζητήσῃ. Ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γίνῃ, ὁ κουμπαρᾶς εἶχε σπασῃ, τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἐξανεμωθῇ· πρὸς τί νὰντιστέκεται ἀκόμη ἐναντίον τοῦ μοιραίου ;

Καὶ ἔδωσε πέντε εἰκοσάφραγκα, λέγων ὅτι αὐτὰ ἔπρεπε νὰρκέσουν διὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα.

— Δὲν ἐγγυῶμαι, ἀπεκρίθη ἡ ἐλευθεροστομος μαγείρισσα. Ὁ κύριος λησμονεῖ καὶ τὸ πρωϊνό : δέκα πλακίτσες τσοκολάτα πρώτης ποιότητος· δύο λίτρες γάλα σφραγισμένο· δύο ντουζίνες τσουρέκια : τὸ ὅλον φράγκα ἐννέα.

— Μαζέττα !

— Ἂν ὁ κύριος νομίζῃ πῶς ἄλλη θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα μὲ λιγώτερα χρήματα, εὐχαρίστως τῆς παραχωρῶ τὴ θέσι μου.

— Μὴ μὲ σκοτίζῃς, σὲ παρακαλῶ ! Ὁρίστε ἄλλα εἴκοσι φράγκα.

— Κ' ἕνα ἄλλο. Ἂν θὰ πάρετε μαζί σας τὸν Ἀντώνη, κάποιος θὰ μοῦ χρειασθῇ τὸ πρωΐ. Νὰ πάρω ἄνθρωπο ;

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, καὶ ὅπως ξεύρεις.

— Τότε θὰ μείνετε εὐχαριστημένος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν, φυλάττων καὶ διπλοκλειδόνων τὸ ὑπόλοιπον τῆς μικρᾶς του περιουσίας.

Μόνος, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του κ' ἐσυλλογίζετο :

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας συνέβη κάτι σπουδαῖον. Ὁ κύριος Κορκανὼφ εἶχε στείλῃ τηλεγράφημα εἰς τὴν Ρωσσίαν. Καὶ ἤλπιζε νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν τὴν ἑπομένην, διότι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε πρῶτα ἀνάγκην μερικῶν ἐρευνῶν.

Ἠγνόει τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς προμμάμης του... διότι, λογαριάσαντες ὁ Αὔγουστος καὶ αὐτός, εὗρον ὅτι δύο γενεαὶ προγόνων ἐχώριζαν τὸν Βλαδίμηρον ἀπὸ τὴν μετανάστιδα.

Ἡ φίλη των, ἡ δεσποινὶς Μυρλαί, ἡ γαλλὶς διδασκάλισσα, παρεκλήθη νὰ κάμῃ τὰς ἐρεύνας.

Ὁ Αὔγουστος δὲν ἀμφέβαλλε διόλου διὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Θὰ ἦτο καταστροφή. Καὶ ἰδοὺ ποῖον πρόβλημα τὸν ἀπησχόλει τώρα : Ἅμα ὡς ἡ συγγένεια Δυμπουᾶ-Κορπανὼφ ἀπεκαλύπτετο φανταστική, ὤφελε νὰ κρατήσῃ τοὺς ξένους του ἢ νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι ;

Τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας τῷ ὑπηγόρευεν :

— Ἄφισέ τους νὰ πᾶνε στὸ καλό, νὰ γλυτώσῃς τὰ ἔξοδα· τὸ κάτω-κάτω τί σ' ἐνδιαφέρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ;

Ἀλλ' ἡ ἔμφυτος χρηστότης τὸν συνεβούλευε διαφορετικά :

— Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ μπαμπᾶς εἰς τὴν θέσιν μου ;.. Βεβαίως δὲν θὰ εὑρίσκετο σὲ τέτοια θέσι ποτέ· ἀλλ' ἂν εὑρίσκετο ;.. Ἐπιτέλους ἐγὼ τοὺς ἔκαμα νὰ ἔλθουν τοὺς καλοὺς αὐτοὺς Κορπανώφ, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀφείλω νὰ τοὺς φιλοξενήσω. Δὲν θὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ ! Τί διάβολο, πάντα θὰ μείνουν ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰγοράσω τουλάχιστον ἕνα τρίκυκλον μὲ πετρέλαιον.

Ἡ ἑπομένη ἡμέρα διῆλθε μὲ διασκεδάσεις οἰκονομικάς : ἐπίσκεψις εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κλουνύ, περίπατος εἰς τὸν Βοτανικὸν κῆπον, κτλ.

Οὔτε ἐπεισόδια, οὔτε περιπέτειαι. Μόνον ὁ μικρὸς Κύριλλος, — ὁ Κὺρ Λώς, καθὼς τὸν ἔλεγεν ὁ Ἀντώνης, — ἔπιπτε κάθε τόσον γλυστρῶν εἰς τὴν ἄσφαλτον τῶν παρισινῶν δρόμων.

Ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε συμπαθήσῃ πολὺ τὸ χαριτωμένον ἀγοράκι, τὸ ἐλυκήθη καὶ τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἔννοια σου ἐσύ, χρυσό μου, καὶ αὔριο δὲ θὰ ξαναπέσῃς, τῷ εἶπεν εἰς τὴν γυρισμόν. Θὰ περπατῇς γερὰ σὰν μεγάλος, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἔχω τὸ σχέδιό μου.

— Καλά, *Ντών*, ἀπεκρίθη ὁ Κὺρ Λὼς εὐχαριστημένος· διότι εἶχε βαρυνθῇ καὶ αὐτὸς τὰ πολλὰ πεσίματα, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔκλαυσεν, ἐνῷ δὲν ἔκλαιε ποτέ.

— Δὲν εἶνε διασκέδασις αὐτή, νὰ κάθεται κανεὶς ὅλῳ χάμω ! ἐμουρμούρισεν ἀκόμη.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀντώνη ἦτο νὰ βγάλῃ ἁπλούστατα τὰ καρφιὰ ἀπὸ τὰ ὑποδηματάκια τοῦ Κυρίλλου.

Ὁ Βλαδίμηρος Κορπανὼφ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του κατὰ τὸ γεῦμα.

Ἔλεγεν :

«Οὐδεμία ἀνακάλυψις. Ἔγγραφα φέρουν ἴχνη πυρκαϊᾶς. Πολλὰ λείπουν. Καθέκαστα ταχυδρομικῶς. Χαιρετισμούς.—*Ἀνριέν*».

— Δὲν ἐπροχωρήσαμεν οὔτε βῆμα, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Βλαδίμηρος, διαβιβάζων τὸ τηλεγράφημα ἄνωθεν τῆς τραπέζης πρὸς τὸν Αὔγουστον.

Τὸ ἀνέγνωσε, καὶ μετ' αὐτὸν ἡ κυρία Κορπανώφ.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ *Μαρία-Σοφία*, ἀλλὰ εἶνε ἀνόμη καὶ οἱ τάφοι...

— Τὰ ὀνόματα δὲν διακρίνονται, τὰ *μάρμαρα* εἶνε τριμμένα· ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κορπανώφ. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μυρλαὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ἄλλο τόσο. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἐσκέφθη νὰ δοκιμάσῃ ἂς ἐλπίσωμεν !

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Αὔγουστον :

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ οἰκογενειακόν μας ἀρχεῖον ἐπανετλημμένως προσεβλήθη ἀπὸ φωτιάν. Αἱ πυρκαϊαὶ εἶνε πολὺ συχναὶ εἰς τὸν τόπον μας, ἐπειδὴ τὰ σπίτια εἶνε ξύλινα. Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν πῶς καὶ πόσον εἴμεθα συγγενεῖς, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν μόνον τὰ *ἔγγραφα* ποῦ ἔχετε σεῖς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀφαιρέσας ἓν φύλλον τοῦ Ἡμεροδείκτου μου, εὑρέθην ἀντιμέτωπος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μὲ τὸν κύριον... Σεπτέμβριον. Τὸν εἶδα εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς ἕνα μικρό, τόσο-δὰ ἀνθρωπάκι, ποῦ ἔχωροῦσεν ὁλόκληρον εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ἡμεροδείκτου. Ἀπὸ τὸν τοῖχον ὅμως ἐπήδησεν εἰς τὸν καναπὲν καὶ ἐμεγάλωσε. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἐπάτησεν εἰς τὸ πάτωμα τοῦ γραφείου μου, ἦτο πλέον ἄνθρωπος σωστός, καὶ ἴσως κάτι μεγαλήτερος ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.

Τὸν εἴδατε ποτέ ; Ἂν ὄχι, νὰ σᾶς τὸν περιγράψω. Εἶνε ἕνας ἀξιοπρεπὴς κύριος, εὐγενικός, σχετικῶς μετρίου ἀναστήματος : οὔτε πολὺ ψηλὸς σὰν τὸν Αὔγουστον π. χ. ποῦ ἔχει 31 ἡμέρας, οὔτε πολὺ κοντός, σὰν τὸν Φεβρουάριον ποῦ ἔχει μόνον 28. Μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος,—οὔτε νέος ὅπως ὁ Μάϊος καὶ ὁ Ἀπρίλιος, οὔτε γέρων ὅπως ὁ Δεκέμβριος,—καὶ ἰδιοσυγκρασίας μᾶλλον θερμῆς παρὰ ψυχρᾶς. Φορεῖ ἀνεπίληπτον ἐνδυμασίαν σταχτερὴν μὲ νερὰ κυανᾶ, καὶ πλατὺν χρυσοκίτρινον λαιμοδέτην,— θὰ ἔλεγες ὅτι ἐβάφη εἰς τὰ χρώματα τῶν ζθινοπωρινῶν δειλινῶν,— ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ζωγραφισμένοι πολύχρωμοι καρυοί. Εἰς τὸν λαιμοδέτην, μία μεγάλη χρυσῆ καὶ ἀδαμαντίνη καρφίτσα, παριστῶσα στέμμα. Εἰς τὸ κεφάλι ὅμως καπέλον σταχτὶ κυλινδρικόν.

Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ καρφίτσα καὶ ἠρώτησα τὸν Σεπτέμβριον τί σημαίνει τὸ πελώριον ἐκεῖνο στέμμα.

— Ξεχνᾶς μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι μίαν φορὰν τὸ ἐφορροῦσα καὶ στὸ κεφάλι ;

Τότε ἐνθυμήθην ὅτι τῳόντι, ἄλλοτε ὁ Σεπτέμβριος, ὅπως σήμερον ὁ Ἰανουάριος, ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεὺς τῶν Μηνῶν, καὶ κυττάξας καλλίτερα τὸ πρόσωπόν του, διέκρινα ὄχι μόνον τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς μεγαλειότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ ἐκπτωτοι βασιλεῖς.

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Ἰανουάριος ! ἐψιθύρισεν ὁ πρώην πρῶτος. σφίγγων τοὺς γρόνθους του καὶ ἀγριεύων ἔξαφνα, ὡς νὰ εἶδεν ἐμπρός του τὸ φάσμα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἄρκαγος.

Τότε ἐνόησα τί μῖσος πρέπει νὰ τρέφῃ ὁ πτωχὸς Σεπτέμβριος ἐναντίον τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἥρπασε τὸ στέμμα του. Κ' ἐσυλλογίσθην ὅτι ἂν δὲν ἐμεσολάβουν τρεῖς ἄλλοι γηραιοὶ καὶ φρόνιμοι ἀδελφοὶ διὰ νὰ τοὺς χωρίζουν, — ὁ Ὀκτώβριος, ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος, χωρὶς ἀξιώσεις στέμματος αὐτοί,—ποίας ὁμηρικὰς μάχας θὰ εἴχαμεν καθημερινῶς μεταξὺ τῶν δύο, τοῦ πρώην καὶ τοῦ νῦν, διὰ τὴν βασιλείαν !..

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ, κύριε Σεπτέμβριε, τοῦ εἶπα· ὑπομονή ! Μὴν κάνῃς ἔτσι ! Ἡ Ἐκκλησία τουλάχιστον ἐσὲ ἀναγνωρίζει ἀκόμη ὡς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους...

— Ναί, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μὲ ἀναγνωρίζῃ καὶ ἡ Πολιτεία ! μὲ διέκοψεν ὁ Σεπτέμβριος ἔξαλλος ἀπὸ θυμόν. Διότι ἐγὼ ἀρχίζω πραγματικῶς τὸ ἔτος ! ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτιῶνος ! ἐγὼ εἶδα νὰ κτίζεται ὁ κόσμος !... Ἄλλην φοράν, τὸ ξεύρεις, ἡ πρώτη μου ἦτο ἡ ἐπίσημη ἀρχιχρονιά. Ἀπὸ ἐμὲ ἀρχίζαν ὅλα τὰ Ἡμερολόγια, καὶ ὁ κύκλος τῆς Γῆς. Ἤμουν ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλεύς ! Ἐγώ ! ἐγώ !...

Ὁ θυμός του, μὲ τὰς μεγάλας χειρονομίας, μοῦ ἐφάνη μάταιος καὶ κωμικός. Καὶ μοῦ ἤλθεν ἡ ὄρεξις,— ἀγένεια, τὸ ὁμολογῶ, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο στὸ σπίτι μου,—νὰ τὸν πειράξω λιγάκι:

— Καλὰ σοῦ ἔκαμαν νὰ σὲ καθαιρέσουν, τοῦ εἶπα, διότι εἶσαι...φθισικός! Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἰανουάριον, ποῦ αἱ ἡμέραι του ὅλο καὶ μεγαλόνουν, αἱ ἰδικαί σου φθίνουν, ἡ μία μικροτέρα τῆς ἄλλης. Μισεῖς θανασίμως τὸ φῶς καὶ μᾶς ὁδηγεῖς πρὸς τὸ σκότος. Σὺ μᾶς φέρεις τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν, ἡ ὁποία εἶνε προάγγελος τοῦ χειμῶνος, τῆς ἀπεψύξεως, τῆς ἀπονεκρώσεως. Τί κάμνεις πῶς δὲν ἐννοεῖς ; Μήπως ἀπὸ σὲ δὲν ἀρχίζει τὸ μέγα κακόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελειόνει ὁ φωτοσβέτης Δεκέμβριος ;

— Πλάνη καὶ συκοφαντία ! ἀνέκραξεν ὁ Σεπτέμβριος ἔξω φρενῶν. Δὲν πταίω ἐγώ !..

— Ἀλλά ;..μήπως πταίω ἐγώ ;

— Ὄχι ! πταίει ὁ Ἰούνιος ! ἐκεῖνος ὁ κακός!..Διότι μὲ τὸν Ἰούνιον πρῶτα-πρῶτα ἀρχίζει νὰ μικραίνῃ ἡ ἡμέρα, νὰ ὀλιγοστεύῃ τὸ φῶς, ναὐξάνῃ τὸ σκότος. Ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ κάμνει μὲ τέχνην, μ' ἐπιτηδειότητα, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὁ πονηρός. Ἔπειτα ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του καὶ τὴν «μεγαλητέραν ἡμέραν τοῦ ἔτους», ποῦ τὴν ρίπτει ὡς στάκτην στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Διότι τί σημαίνει, κύριέ μου, ἂν μία ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου εἶνε πράγματι ἡ μακροτέρα τοῦ ἔτους, ὅταν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένην ἡ διάρκεια τοῦ φωτὸς ἀρχίζῃ νὰ ἐλαττόνεται ; Ἄχ, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄδικοι, τυφλοὶ καὶ ἐπιπόλαιοι. Βλέπουν μόνον τὸ *φαινόμενον*, δηλαδὴ ὅτι αἱ τελευταῖαί μου ἡμέραι δύουν σχεδὸν ἀπὸ τὸς πέντε, καὶ τὰ βάζουν μαζί μου, καὶ νομίζουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος χρεωκόπος καὶ ὁ πρῶτος φωτοσβέστης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν συλλογίζεται νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ καὶ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον, τὸν Ἰούνιον, ὁ ὁποῖος μολονότι ἔχει τὰς μακροτέρας ἡμέρας, κουράζεται ἐξάφνα εἰς τὸν ἀνήφορον τοῦ φωτός, σταματᾷ, κατηφορεῖ εἰς τὸ σκότος, καὶ μὲ παίρνει 'ς τὸ λαιμό του. Διότι τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω ἐγώ, τρίτος του διάδοχος, καὶ γέρος ἄνθρωπος σχεδὸν τώρα ; Ἐξακολουθῶ τὸν κατήφορον τοῦ Ἰουνίου !

Ἡ ἀπολογία τοῦ δυστυχοῦς Μηνὸς μοῦ ἐφάνη πολὺ πειστική καὶ ἄρχισα νὰ τὸν λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ στέμματος.

— Ἔχεις δίκηο, τῷ εἶπα· ἀλλὰ παρηγορήσου, διότι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ θεωρεῖ ὡς ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀκόμη καὶ τὸ Σχολεῖον. Σὺ ἀνοίγεις τὰς κλειστὰς θύρας τῶν Σχολείων, σὺ ἐπαναφέρεις τὰ καλὰ μαθήματα, σὺ ἀρχίζεις τὴν γόνιμον ἐποχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης. Σὲ βεβαιῶ ἔτι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ σὲ τιμοῦν καὶ σὲ ἀγαποῦν.

Ὁ Σεπτέμβριος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ διὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ λαλοῦσα ὀπτασία εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

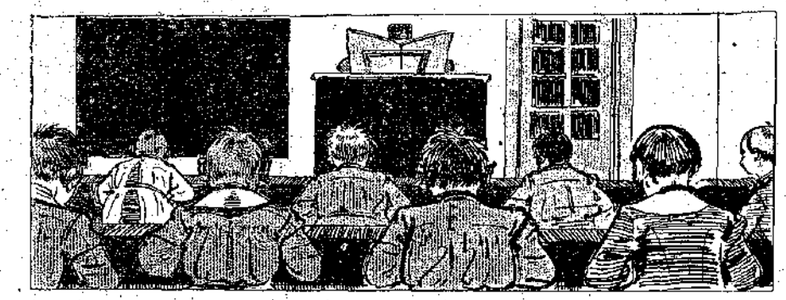

Τούτου ἐπωφελούμενος ὁ αὐστηρὸς κύριος Ἐπιμελητής, εὗρεν εὐφυέστατον τρόπον διὰ νὰ τὸ σκάζῃ κάπου-κάπου τὴν ὥραν τῆς μελέτης καὶ νὰ ποιρῃ τὸν ἀέρα του εἰς τὸν κῆπον... Ἐ καὶ νὰ τὸ ἤξευραν οἱ μαθηταί!...

Ὅταν ὁ αὐστηρὸς κ. Ἐπιμελητὴς κάθεται εἰς τὴν ἕδραν κανεὶς μαθητὴς τοῦ Λυκείου δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ βιβλίον, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἕνας βασιλεὺς πολὺ δυνατὸς καὶ πολὺ πλούσιος, ἦτο μολαταῦτα πολὺ δυστυχισμένος, διότι πάντοτε ἐφθονοῦσεν ἐκείνους ποῦ ἦσαν δυνατώτεροί του ἢ πλουσιώτεροι.

Μίαν ἡμέραν συνεβουλεύθη ἕνα σοφὸν μάγον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὸ ὑπόδημα ἑνὸς εὐτυχοῦς ἀνθρώπου· θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μαγικὸν φυλακτὸν καὶ θὰ σὲ κάμῃ τὸν εὐτυχέστερον ὅλων.»

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν πρωθυπουργόν του νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸ ὑπόδημα ἑνὸς εὐτυχοῦς ἀνθρώπου, καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρῃ χωρὶς καμμίαν χρονοτριβήν.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἡγεμόνα του, ὁ πρωθυπουργὸς ἔτρεξεν ἀμέσως. «Δὲν εἶνε δύσκολον, ἐσκέφθη, ὅλοι οἱ πλούσιοι εἶνε εὐτυχεῖς.» Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἐκυλίετο μέσα εἰς τὸ χρυσάφι καὶ εἶχεν εἰσοδήματα τόσον μεγάλα ὅσον σχεδὸν καὶ ὁ βασιλεύς. Ἀλλ' ὅταν τοῦ εἶπεν:

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν εἶσαι εὐτυχής...

— Ἐγὼ εὐτυχής;! ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης· ὄχι βέβαια! Δὲν ἔχω οὔτε στιγμῆς ἡσυχίαν καὶ δὲν μοῦ μένει καιρὸς οὔτε νὰ βλέπω τὴν οἰκογένειάν μου. Αἰωνίως ἐργασία, φροντίδες, λογαριασμοί, οἰκονομικοὶ συνδυασμοί. Καὶ συχνὰ τὸ κεφάλι μου κουράζεται τόσον, ὥστε δὲν ἔχω οὔτε ὄρεξιν νὰ φάγω.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ τραπεζίτου, καὶ διὰ τῶν ὡραιοτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως διηυθύνθη εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς διασήμου δικηγόρου, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε πάρα πολλὰ χρήματα. «Αὐτὸς χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε εὐτυχὴς» ἐσυλλογίσθη.

Ἀλλ' ἀκαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὁ δικηγόρος ὕψωσε τοὺς ὤμους: «Ἐγὼ εὐτυχής;! ἀπεναντίας, πολλάκις τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ ὑποχρεόνει νὰ ὑπερασπίζωμαι κακοῦργους, ποῦ εὐχαρίστως θὰ τοὺς ἔβλεπα κρεμασμένους. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, ἐννοεῖτε καλά, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία.»

Ἔφυγε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ πρωθυπουργὸς ἄπρακτος, καὶ ἐνῷ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα δρόμον εἶδε τὸ σπίτι ἑνὸς μεγάλου γλύπτου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὡραιότατα ἀγάλματα, καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

Τὸν εὗρεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, νὰ βηματίζῃ ἐπάνω κάτω, καταλυπημένος, καταθυμωμένος... Εἰς τὴν Ἔκθεσιν ἓν ἄγαλμά του ἐπῆρε μόνον εὔφημον μνείαν, ἐνῷ τὸ ἄγαλμα ἑνὸς ἀντιζήλου του εἶχε βραβευθῆ μὲ χρυσοῦν μετάλλιον. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ διὰ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἐρώτησίν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ἔμπορον. «Αὐτός, ἐσυλλογίσθη, δὲν ἐπιζητεῖ τιμὰς καὶ ἴσως γνωρίζει τὴν εὐτυχίαν.»

Ὁ ἔμπορος τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ κατάστημά του, γεμάτον ἀπὸ ὡραῖα ὑφάσματα καὶ πλούσια κομψοτεχνήματα. Νομίσας δὲ ὅτι πρόκειται περὶ πελάτου, τῷ προσέφερε κάθισμα καὶ ἔσπευσε νὰ τεθῇ εἰς τὰς διαταγάς του.

Ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀπεκρίθη περίλυπος: «Ἐγώ, κύριέ μου, δὲν ξέρω τί θὰ πῇ εὐτυχία. Τὸ ἀντικρυνὸν μαγαζί, μὲ κατωτέρας ποιότητος εἴδη καὶ μὲ μεγαλητέρας τιμάς, ἐργάζεται λαμπρά. Ἐγώ, διὰ νὰ εἶμαι εὐσυνείδητος, ἐγγίζω εἰς τὴν χρεωκοπίαν.»

Ἀπηλπισμένος ὁ πρωθυπουργὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν, διευθυνθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐξοχήν, εὑρέθη εἰς τὴν ἔπαυλιν ἑνὸς μεγάλου γεωπόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε γαίας ἀπεράντους. «Αὐτὴν τὴν φορά, ἐσυλλογίσθη, ἠὗρα τὸν ἄνθρωπόν μου.»

Ἀλλὰ καὶ ὁ κτηματίας δὲν ἦτο εὐτυχής. Ὁ γείτων του εἶχε μεγαλήτερα κτήματα καὶ πλέον προσοδοφόρα. Καὶ πρὸ τοῦ φθόνου, ὁ ὁποῖος ἀπέκλειε τὴν εὐτυχίαν, ὁ πρωθυπουργὸς ἀπῆλθε καὶ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν ἄπρακτος.

Ἐπλανᾶτο σκεπτικὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶχεν ἀπελπισθῇ πλέον ὅτι θὰ εὕρισκε τὸ ποθούμενον, ὅταν συνήντησεν ἕνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος ὡδήγει τὸ ἀροτρόν του τραγουδῶν.

— Γνωρίζεις ἐδῶ-κοντὰ κανένα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἄνθρωπον εὐτυχισμένον; Μά... εἶμαι ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ γεωργός. Μὲ τὴν ἐργασία μου βγάζω τὸ ψωμί μου· ἔχω γυναῖκα ἐργατικὴ καὶ παιδιὰ ποῦ μαγαποῦν. Δὲ γυρεύω ἄλλο τίποτα στὸν κόσμο.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ πρωθυπουργὸς χαρούμενος, δός μου ἕνα παποῦτσί σου. Σοῦ τὸ πληρώνω ὅσα-ὅσα!

— Θὰ σοῦ τὸ ἔδιδα καὶ χάρισμα, ἂν εἶχα, ἀπεκρίθη ὁ γεωργὸς γελῶν· ἀλλὰ περπατῶ πάντα ξυπόλυτος.

Ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς ἐγύρισεν εἰς τὸ παλάτι καὶ διηγήθη τὰς περιπετείας του, ὁ βασιλεὺς ἐνόησεν ἐπιτέλους ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία εἶνε νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του καὶ νὰ μὴ φθονῇ κανένα, ἀφοῦ μάλιστα ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς φαίνονται εὐτυχέστεροι εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε μόνον νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχής, ἀλλὰ καὶ νὰ πιστεύῃ ἐνδομύχως ὅτι εἶνε.

***

Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν καλοὶ καὶ δίκαιοι, οἱ νόμοι θὰ ἦσαν περιττοί.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 320.)

Ἀλλ' ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἀρκετὰ κουρασμένος ἀπὸ τὸν περίπατον, ὁ ἥρως μας ἐσυλλογίσθη μὲ πολλὴν χαράν, ὅτι κανὲν μάθημα, καμμία μελέτη δὲν θὰ ἐπεβράδυνε τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου του. Καὶ ἐκοιμήθη πάλιν μὲ βαρὺ στομάχι καὶ μὲ καρδίαν ἐλαφράν.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι ἦσαν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὅμοιαι μὲ τὴν πρώτην. Ὁ Λελὲς ἔκαμε διαφόρους παρατηρήσεις. Ὁ ἥλιος π. χ. ἀνέτελλε πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἔλαμπεν ἐπὶ οὐρανοῦ αἰθρίου, γαλανοῦ, τὸν ὁποῖον κανὲν σύννεφον δὲν ἀσχήμιζεν. Ἔπειτα ἔδυεν ἀποτόμως, σβύνων ὡς λάμπα, τῆς ὁποίας γυρίζουν τὸ κλειδί, χωρὶς νὰ στολίζῃ τὸν ὁρίζοντα μὲ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα χρώματα τῆς δύσεως, τὰ πορφυρᾶ, τὰ χρυσοκίτρινα, τὰ ἰώδη, τὰ ὁποῖα τοσάκις εἶχε θαυμάσῃ μὲ τὴν ἀδελφήν του Λέλαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Εἰς τοὺς δρόμους οὔτε ἁμάξια οὔτε αὐτοκίνητα. Εἰς τὸν πλανήτην αὐτὸν ζῷα δὲν ὑπῆρχον. Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Τί θὰ ἐγίνετο ὁ Λελὲς ἂν εὑρίσκετο ἔξαφνα ἀντιμέτωπος ἑνὸς λέοντος ἢ μιᾶς τίγρεως! Ἔπειτα δὲν εἶχαν οὔτε τὰς ἐνοχλητικὰς ἐκείνας μύγας οὔτε τὰς σχαμερὰς ἀράχνας τῆς Γῆς. Κουνούπια, κορέοι, ψύλλοι, σφῆκες, ὅλα ἄγνωστα. Ἦτο κανεὶς ἥσυχος.

Πάρα πολὺ ἥσυχος μάλιστα... Ὁ μικρὸς Λελὲς ἄρχισε νὰ πλήττῃ. Δὲν ἐλυπεῖτο, δὲν μετενόει διὰ τίποτε... καὶ ὅμως... ἕνα βιβλίον ἔξαφνα,— μὲ πολλὰς-πολλὰς εἰκόνας, ἐννοεῖται, καὶ μὲ ὀλίγον κείμενον ἐλαφρόν,— θὰ τὸ ἐδέχετο εὐχαρίστως. Ἔπειτα αἱ ἐφημερίδες, αἱ εἰδήσεις, τὰ νέα τῆς ἡμέρας ἦσαν καμμίαν φορὰν τόσον διασκεδαστικά!...

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα.

— Ἔχω γείτονας, ἐσκέφθη. Ἂν ἐπῆγαινα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ;.. Βεβαίως θὰ τοὺς εὕρω στὰ δωμάτιά των. Δὲν ἐξέρχονται ποτέ, ἀφοῦ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τοὺς δρόμους οὔτε γάταν. Θὰ κατεβῶ εἰς τὸ δέκατον ἕνατον πάτωμα ἀπὸ τὴν σκάλαν, γιατί βαρέθηκα τὸν ἀνελκυστῆρα, καὶ θὰ ζητήσω νὰ ἰδῶ τὸν κύριον ἢ τὴν κυρίαν ποῦ τὸ κατοικεῖ, ἀφοῦ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει οὔτε κορίτσι οὔτε ἀγόρι τῆς ἡλικίας μου διὰ νὰ παίζω.

Εἰς τὸ δέκατον ἕνατον πάτωμα κατοικοῦσε μία χονδρὴ κυρία ἡ ὁποία ὑπεδέχθη τὸν νεαρὸν ἐπισκέπτην μ' εὐγένειαν ἀλλὰ καὶ μὲ ἀδιαφορίαν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα ποῦ ἐδέχετο, καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας εὑρίσκοντο εἰς τὸ σαλόνι της. Κυρίαι καὶ κύριοι ἦσαν ἐξηπλωμένοι σὲ πολυθρόνες, ὡμιλοῦσαν ὀλίγον κ' ἔχασμῶντο πολύ.

Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ διατηρηθῇ ζωηρὰ μία συναναστροφή, ὅταν δὲν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ προστρέξῃ οὔτε εἰς τὴν πολιτικήν, οὔτε εἰς τὸ νεοφανὲς βιβλίον, οὔτε εἰς τὸ τελευταῖον θεατρικὸν ἔργον. Ὁ Λελὲς ἐνθυμήθη πόσον ἐκοπίαζεν ἡ μητέρα του διὰ νὰ περιποιῆται καὶ νὰ διασκεδάζῃ τὰς κυρίας ποῦ τὴν ἐπεσκέπτοντο κάθε Παρασκευήν. Ὅταν κατὰ τύχην εἰσήρχετο ὁ Λελὲς εἰς τὸ σαλόνι, ἐθαύμαζε τὴν χάριν μὲ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκοδέσποινα προσέφερε τσάϊ ἢ τσοκολάταν, καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματος μὲ τὴν ὁποίαν διηύθυνε τὴν συνομιλίαν.

Εὑρέθη πολὺ στενοχωρημένος εἰς τὴν

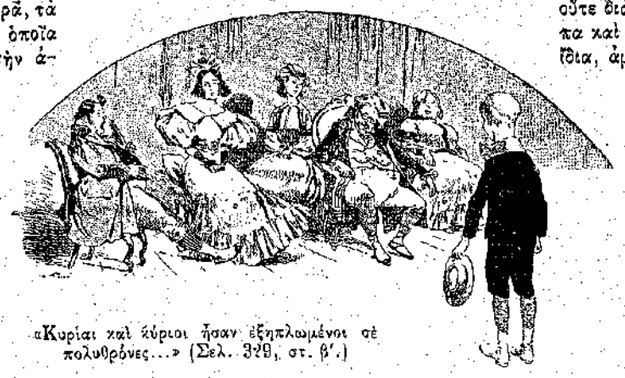

«Κυρίαι καὶ κύριοι ἦσαν ἐξηπλωμένοι σὲ πολυθρόνες...» (Σελ. 328, στ. β'.)

συναναστροφὴν τῆς κυρίας τοῦ δεκάτου ἑνάτου πατώματος· θελήσας δὲ νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον καὶ αὐτός, ἐνόμισε καλὸν νὰρχίσῃ μὲ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν παρατήρησιν:

— Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὡραῖος· φοβοῦμαι ὅμως ὅτι αὔριον-μεθαύριο θὰ βρέξῃ.

Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι τὸν ἐκύτταξαν μ' ἔκπληκτα μάτια ὡς νὰ τῷ ἔλεγαν: «ἀπὸ ποῦ σὲ φέραμε;» Καὶ ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐχασμᾶτο, ἐξεπλάγη τόσον, ὥστε ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν σὰν κωδιός.

— Φαίνεται ὅτι πρὸ ὀλίγου ἦλθατε ἐδῶ, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, διότι ἡ παρατήρησίς σας ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζετε τὸν τόπον. Ἐδῶ δὲν βρέχει ποτέ... οὐδέποτε!

— Ἀλήθεια, ἐσυλλογίσθη ὁ Λελές· ὁ θεὸς μοῦ τὸ εἶπεν ἀλλὰ τὸ ξέχασα. Μοῦ εἶπε τόσα πολλὰ μαζί!.. Τότε,— ἠρώτησε δυνατά,— πῶς γίνονται αἱ ἐποχαί;

— Δὲν ὑπάρχουν ἐποχαί. Ἡ θερμοκρασία εἶνε ἡ ἰδία πάντοτε καὶ μετρία. Δὲν ἔχομεν οὔτε ἀνέμους, οὔτε βροχάς, οὔτε χιόνια, οὔτε πάγους, οὔτε μεγάλες ζέστες, καμμίαν τελοσπάντων ἀπὸ τὰς μάστιγας καὶ τὰς πληγὰς τῆς Γῆς.

— Ὁ χιονοπόλεμος ἐντούτοις ἦτο πολὺ διασκεδαστικός, ἐσυλλογίσθη ὁ Λελές. Καὶ στὴ μεγάλη ζέστη, ἕνα ποτήρι νερὸ παγωμένο ἄξιζε ὅ,τι πῆς.

Τὸ προσωπάκι του ἐμάκρυνε· καὶ ἤκουε σιωπηλὰς ὅλας τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔλεγαν εἰς τὸν πληκτικὸν ἐκεῖνον κύκλον.

Μὰ οὔτε λοιπὸν περὶ τοῦ καιροῦ, τῆς βροχῆς ἢ τῆς καλοκαιρίας δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ; Τὸ θέμα αὐτό, εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς μητέρας του, πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς προεισαγωγή, Ἔπειτα ἔλεγαν διὰ τοὺς ὑπηρέτας. Μερικαὶ κυρίαι μάλιστα ἔλεγαν δι' αὐτοὺς ἀτελείωτα. Ἔπειτα διὰ τὰ φορέματα; διὰ τὲς μόδες...

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν οὔτε ὑπηρέτας ἔχουν οὔτε διὰ μόδες φροντίζουν. Πρόσωπα καὶ πράγματα εἶνε αἰωνίως τὰ ἴδια, ἀμετάβλητα.

— Αὐτὸ καταντᾷ μαρτύριον, ἐσυλλογίσθη ὁ μικρός, κατηφὴς καὶ δύσθυμος.

Καὶ ἀπῆλθε μὲ τὴν στερρὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ κάμῃ πλέον ἐπισκέψεις. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐτήρησε. Ἐστενοχωρεῖτο τόσον πολὺ μόνος του εἰς τὸ σπίτι!

Συχνὰ ἐρωτοῦσεν ἂν καὶ οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐκεσκέπτετο, ἐστενοχωροῦντο ἐπίσης. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ στενοχωροῦνται! Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦσαν παιδιά, δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν ἀπὸ πεῖσμα καὶ φιλότιμον.

Καὶ μετὰ τὴν πλήξιν, ἦλθεν ἡ μετάνοια. Τί ἀνοησίαν, τί ἀφροσύνην ἔκαμε νὰ ὑποσχεθῇ, νὰ ὁρκισθῇ ὅτι θὰ μείνῃ διαπαντὸς εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν τόπον! Διαπαντός, αἰωνίως...

Ἡ αἰωνιότης!.. Προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τί εἶνε αὐτὴ ἡ αἰωνιότης... Ἑκατομμύρια, ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἔτη... καὶ ἔπειτα ἄλλα ἑκατομμύρια... καὶ πάντοτε νέαι νεναὶ ἡμέραι διὰ νὰ προστίθενται εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς κενὰς καὶ φοβερές...

— Ὅσοι ζοῦν εἰς τὴν γῆν ἐσυλλογίζετο, εἰμποροῦν τουλάχιστον καὶ πεθαίνουν. Σκοτώνονται ἐκιτέλους, ὅταν αἰσθανθοῦν τὸν ἑαυτόν τους πολὺ δυστυχῆ... Ἀχ, τί ἔκαμα!... Ἄφισα καλοὺς γονεῖς, ἀδελφοὺλαν τρυφερὰν καὶ χαριτωμένην, διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὅπου εἶμαι μόνος, ὁλομόναχος, γιατί βέβαια δὲν λογαριάζω αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους ποῦ ἔκαμαν σὰν ἐμέ. Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ

κανείς νὰ ζήσῃ καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ ὀκνηροὺς τόσον τελείους...

Τὴν νύκτα ἔμενε πολλάκις ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς του κλίνης. Ἀ, πόσον ἐπιθυμοῦσε τώρα τὸ μικρόν του κρεββατάκι! Τί δὲν θὰ ἔδιδεν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ξαναβρεθῇ εἰς τὴν καμαρούλαν του! Κ' ἐπανέβλεπε μὲ τὸν νοῦν του τὸ χαλάκι του, τὸ κομμοδίνό του, τὴν λευκήν του κουνουπιέραν, τὸ τραπεζάκι του.

Ἐνθυμεῖτο ἀκόμη τὸ παράθυρόν του εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς βιαστικοὺς πρωϊνοὺς διαβάτας: τὴν ψωμᾶν μὲ τὸ ἀμάξάκι του, τὴν γαλατᾶν μὲ τὰ μπουκάλια καὶ μὲ τοὺς κεσέδες του· τὴν μανάβην μὲ τὸ γαϊδουράκι του,—τοὺς σκύλους, τὰ ἀρνιά, τὶς γίδες,—καὶ ἀκόμη τὰ ἀμάξια, τὰ ποδήλατα, τὰ αὐτοκίνητα, καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν τραμ ποῦ διέσχιζε κάθε τόσον τὸν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον.

Τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ποῦ ἀφθονοῦσαν εἰς τὸν κῆπον, δὲν τοῦ ἔκαμναν πλέον καμμίαν ἐντύπωσιν. Ἂν καὶ τόσον ποικίλα, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα εἶχαν τὴν ἰδίαν γεῦσιν. Θὰ ἐπροτίμοῦσε μίαν καραμέλαν σοκολάτας ἢ μέντας, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ ἀγόραζαν μὲ τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὸν κουλουρτζῆν τῆς γειτονιᾶς, ὁ ὁποῖος, μολονότι κουλουρτζῆς, εἶχεν εἰς τὸ μαγαζάκι του καὶ «τμῆμα καραμελῶν» καὶ ἄλλων εὐθηνῶν γλυκισμάτων. Τί ὡραῖες οἱ καραμέλες του! Τὶς ἄφινες εἰς τὸ στόμα καὶ τὶς ἐπιπίλιζες, ἕως ὅτου ἐγίνοντο ὡς λεπτότατον γυαλί...

Ἀμὴ τὰ φαγητὰ τῆς Κατερίνας; Ἡ χρυσῆ ἐκείνη σούπα μὲ τὴν ντομάταν καὶ τὸν χονδρὸν φιδέν; τὰ μακαρόνια της μὲ τὸν κιμᾶν; τὸ κοκκινιστόν της ἀρνάκι; οἱ τηγανιτὲς πατάτες της, λεπτές, στρογγυλὲς καὶ χρυσοκίτρινες σὰν ναπολεόνια; . . . Κοινὰ πράγματα ὅλα, ἀλλὰ τόσον νόστιμα!..

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν τὰ δένδρα παρῆγον μόνον σπάνια καὶ λεπτὰ φαγητά. Καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμη, μὲ τὴν στιλπνήν καὶ χρυσῆν του κόραν, δὲν ὡμοίαζε μ' ἐκεῖνο ποῦ ζυμόνουν εἰς τὴν γῆν· ἦτο μᾶλλον γλύκισμα. Τρώγων διαρκῶς ἐκλεκτά, σπάνια πράγματα, ὁ Λελὲς τὰ ἐβαρύνθη. Κ' εὐχαρίστως θὰ τὰ ἔδιδεν ὅλα δι' ἕνα πιάτον φασόλια, παντζάρια, ἢ διὰ μίαν ταχινόσουπαν,—φαγητὰ ἐπιτέλους τὰ ὁποῖα ἄλλοτε δὲν ἦσαν τόσον τοῦ γούστου του καὶ ἔκαμνεν *ἱστορίες* εἰς τὸ τραπέζι...

Ἀλλοίμονον! Τίποτε δὲν ἠμποροῦσε τώρα νὰ μεταβληθῇ. Ὅλα τριγύρω του θὰ ἦσαν ἔτσι, τὰ ἴδια, ἀπαράλλακτα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων....

Ἐπανῆλθε πολλάκις εἰς τὸ σαλόνι τῆς συνοίκου του, καὶ εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα εὗρεν ὅλα ὅμοια. Ἔβλεπε τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ ἤκουε τὰς ἰδίας ἀνοησίας ἐκ μέρους ἐκείνων ποῦ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ὁμιλοῦν. Ἐχασμᾶτο μ' ἐκείνους ποῦ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ κοιμοῦνται, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ διαμέρισμά του ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τόσον ἀνιαρὰς συναναστροφάς.

Ἀπὸ τὴν πλῆξιν ἔφθασεν εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Ἐνθυμήθη ἕνα συμμαθητήν του, μεγαλήτερόν του κατὰ δύο ἔτη. Ἦτο ἐσωτερικὸς εἰς τὸ Λύκειον, ἐπαρχιώτης, ἀπὸ βουνά. Ὅταν πρωτοῆλθεν, ἐφαίνετο ὑγιὴς καὶ εὔρωστος. Ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλίγνευσε καὶ ἐχλώμιασεν. Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ νοσταλγίαν, καὶ ὅτι ἂν ἔμενε περισσότερον εἰς τὸ σχολεῖον, μακρὰν ἀπὸ τὰ βουνά του, θὰ ἀπεθνήσκεν ἀσφαλῶς. Καὶ οἱ γονεῖς του ἦλθαν καὶ τὸν ἐπῆραν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἐσυλλογίζετο ὁ Λελές, ὑποφέρω ἀπὸ νοσταλγίαν. Ἀλλὰ ἡ ἀσθένειά μου δὲν θὰ μὲ πεθάνῃ. Θὰ ζῶ αἰωνίως εἰς τὴν πλῆξιν, εἰς τὴν μετάνοιαν, εἰς τὴν λύπην. Ἀ, τί μαρτύριον! ποία τιμωρία!.. Ἀλλὰ καὶ τί ἀνοησία νὰ δεθῶ μ' ἕνα ὅρκον καὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν γῆν!

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν οὔτε θάνατος ὑπάρχει οὔτε ἀσθένειαι. Καμμιὰ ἐλαφρὰ δυσπεψία μόνον, κάπου-κάπου, φυσικώτατον πρᾶγμα δι' ἀνθρώπους ποῦ τρώγουν πολὺ καὶ δὲν γυμνάζονται διόλου. Ἕνα φλυτζάνι τσάϊ θεραπεύει τὴν ἀδιαθεσίαν τοῦ στομάχου, ἀλλά...δὲν θεραπεύει καὶ τὴν νοσταλγίαν, κακὴν ἀθεράπευτον καὶ ἄνευ ἐλπίδος θανάτου.

Μολονότι ὁ Λελὲς ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἔζη αἰωνίως, πολλάκις ἐπεχείρησε νὰ κοιμηθῇ διὰ τῆς βίας. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὸ παράδειγμα διασήμων ἱστορικῶν προσώπων, ἐδοκίμασε νὰ νοίξῃ τὰς φλέβας του. Ἀλλὰ τὸ χρυσὸν μαχαιράκι, τὸ ὁποῖον ἔκοπτε τόσον καλὰ τὸ ψωμί, τὸ κρέας, τὰ ὀπωρικά, ἔγινεν ἔξαφνα μαλακώτατον εἰς τὰς χεῖρας του καὶ δὲν ἔκαμεν εἰς τὸ δέρμα του οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν.

Ἀλλοτε ἠθέλησε νὰ πνιγῇ εἰς τὸν λουτῆρα του. Ἀλλ' ὅσον ἐβύθιζε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ νερόν, τόσον ὁ λουτὴρ ἀδειαζε. Καὶ κατήντησε νὰ φύγῃ ὅλως διόλου τὸ χλιαρὸν καὶ εὐῶδες ἐκεῖνο νερόν, καὶ ὁ Λελὲς νὰ μείνῃ κυριολεκτικῶς εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

("Επεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΙ' Η ΑΓΟΥΡΙΔΑ ΜΕΛΙ

[Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ 113ου Διαγωνισμοῦ].

Σᾶς συστήνω τὴν Μαρίκα· εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, πολὺ φρόνιμο, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολὺ ἔξυπνο· ἀκόμη δὲν εἶνε χρόνος ποῦ ἄρχισε μαθήματα καὶ νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖα ποῦ διαβάζει. Φανταστῆτε ὅτι ἐξεπέρασε καὶ τὸν ἀδελφόν της τὸν Γιῶργον ποῦ εἶνε μεγαλείτερος, καὶ ὅμως ἀκόμη συλλαβίζει.

Ἕνα καλὸ μονάχα ἔχει ἡ Μαρίκα: Εἶνε λιγάκι τεμπέλα, δὲν θέλει νὰ κοπιάσῃ γιὰ τὸ παραμικρό, καὶ ἅμα ἕνα πρᾶγμα τὴν στενοχωρεῖ, ἀμέσως τὸ πετᾷ καὶ πηγαίνει νὰ παίξῃ, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ, ὅπως λέγει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ παιγνίδι.

Προχθὲς ἡ κυρία Ἑλένη, ἡ διδασκάλισσά της, τῆς ἔδωσε νὰ μάθῃ ἕνα ποίημα.

— Μαρίκα, νὰ τὸ μάθῃς αὐτὸ τὸ ποίημα, τῆς εἶπε, εἶνε πολὺ ὡραῖο καὶ ἡ μαμμά σου θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἅμα τῆς τὸ ἀπαγγείλῃς ἔξαφνα.

Στὴν ἀρχὴν ἡ Μαρίκα ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὴν ἰδέαν τῆς κυρίας Ἑλένης, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾷ. Γρήγορα ὅμως ἔπεσεν ὁ ἐνθουσιασμός της. Τὸ ποίημα τῆς φάνηκε δύσκολο, τὸ ἐδιάβασε ἕνα-δύο φορές, ἔπειτα ἔκλεισε μὲ θυμὸν τὸ βιβλίον καὶ ἐπῆγε στὴν διδασκάλισσαν:

— Κυρία αὐτὸ τὸ ποίημα εἶνε πολὺ μπερδεμένο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω.

— Τεῖν' αὐτὰ τὰ λόγια, Μαρίκα; Ἐγὼ εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι εἰμπορεῖς νὰ τὸ μάθῃς· τὸ διάλεξα εὔκολο, ἐπίτηδες γιὰ σένα.

Ἡ Μαρίκα ὅμως τὸ σκοπό της:

— Δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ μάθω! δὲν 'μπορῶ!.. Καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

Ἡ κυρία Ἑλένη τὴν ἐκύτταξε καλὰ καλά, ἔπειτα τὴν 'πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κατέβασε στὸν κῆπον, καὶ στάθηκε 'μπρὸς 'ς ἕνα δένδρο.

— Παρατήρησε, εἶπε, καὶ ἔδειξεν ἕνα σάλιαγκα, ὁ ὁποῖος ἐπροσπαθοῦσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω εἰς τὸν κορμόν, καὶ κάθε τόσο ἔπεφτε καὶ πάλι ξανάρχιζε.

— Ὁ καϋμένος, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν, ὁ καϋμένος, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ· σταθῆτε νὰ τὸν βοηθήσω.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ κυρία Ἑλένη, ἄφησε νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀποκάμῃ.

Ὁ σάλιαγκας ἐξηκολούθησε τὸ δύσκολο ἔργο του. Ἀνέβαινε, ἔπεφτε, ξαναγέβαινε, ὡς που στὸ τ-λος ἐστάθηκε ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

— Μπράβο, μπράβο, κὺρ σάλιαγκα! ἐφώναξεν ἡ Μαρίκα, καὶ ἐκτύπησε τὰ χέρια ἀπὸ τὴν χαρά της.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, βλέπεις πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸ πραγματάκι κατώρθωσε ἕνα τόσο δύσκολο ἔργο· γιατὶ ἡ μεγάλη Μαρίκα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μάθῃ ἕνα μικρὸ ποιηματάκι;

Ἐκατάλαβεν ἡ Μαρίκα τὸ μάθημα τῆς κυρίας Ἑλένης. Ἔτρεξε εἰς τὸ σπίτι, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἄρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ποίημα. Ἐδυσκολεύθη πάλι στὴν ἀρχή, ἐπέμεινεν ὅμως, καὶ στὸ τέλος τὸ ἤξευρε βρύσι. Ἡ διδασκαλίσσα τὴν ἐπῆνεσε καὶ τῆς εἶπε:

—Βλέπεις, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἀκατόρθωτον ὅταν θέλωμεν. Μόνον ἡ τεμπελιὰ μᾶς κάνει νὰ τὰ βρίσκωμε ὅλα δύσκολα. Χρειάζεται ὑπομονὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. *Μὲ τὴν ὑπομονή*, λέγει ἡ παροιμία, *γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι.* Ὁ σάλιαγκας φαίνεται ὅτι τὴν ἐγνώριζε πρὶν ἀπὸ σένα αὐτὴν τὴν παροιμίαν.

ΖΙΔΑΝ ΧΑΝΟΥΜ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 113ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

["Ιδε φυλλάδιον 6ον, σελ. 46]

Ὡς θέμα εἶχα δώσει τὴν παροιμίαν «Μὲ τὴν ὑπομονὴ γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι». Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐπινοηθῇ καὶ νὰ γραφῇ μία μικρὰ ἱστορία *ὑπομονῆς* νικώσης καὶ θαυματουργούσης. Φυσικά, τὸ πρακτικώτερον πρᾶγμα ποῦ θὰ εὕρισκαν οἱ ναροί μας διηγηματογράφοι, τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἦσαν τὰ *γράμματα*... Μὲ τὴν ὑπομονὴν μανθάνει κανεὶς γράμματα καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Ἔτσι τὰ περισσότερα διηγήματα εἶνε ἱστορίαι παιδιῶν, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν ὀκνηρά, ἀμελῆ, ἀνυπόμονα, καὶ ποῦ συνήθισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ εἶνε ὑπομονητικά, ἐπιμελῆ, φιλόπονα...

Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς γράμματα, καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ νὰλλάξῃ ζωὴν καὶ τύχην, δὲν χρειάζεται ἁπλῶς ὑπομονή· ἀλλὰ κ' ἐπιμονή, καὶ θέλησις, καὶ χαρακτὴρ γενικῶς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ *ὑπομονὴ* εἶνε κάτι εἰδικώτερον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ διηγήματα, τὰ διηγούμενα μίαν ὁλόκληρον ζωὴν ἐπιμονῆς καὶ θελήσεως,—καὶ εἶνε τὰ περισσότερα,—προτιμῶ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ποῦ εἰδικεύουν τρόπον τινὰ τὸ ζήτημα, καὶ διηγοῦνται ἁπλῶς ἓν ἐπεισόδιον, ἓν περιστατικὸν καθαρᾶς ὑπομονῆς.

Ἔξαφνα ὁ *Πάρις* μᾶς λέγει διὰ τὸν ἀνυπόμονον μικρὸν *Πετράκην*, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπομονήν, σιγὰ-σιγά, καταρθώνει καὶ αὐτὸς νὰ σκάψῃ ἕνα πηγαδάκι, βαθὺ σὰν 'κεῖνο ποῦ εἶχε σκάψῃ πρὶν ὁ Ἀλέανδρος.—Τὸ *Ἀγοροκόριτσο* μᾶς παρουσιάζει τὴν νεαρὰν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία μὲ ὑπομονὴν κατορθώνει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσωπογραφίαν τῆς μητέρας της.—Ὁ *Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας* σχεδὸν τὸ ἴδιον.—Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μᾶς διηγεῖται διὰ δύο μικρὰς ποῦ βοηθοῦν τὴν μητέρα των εἰς τὸ τόλιγμα καὶ τὸ κουβάρτασμα τοῦ μαλλιοῦ,—χαριτωμένη σκηνοῦλα,—καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶνε ὑπομονητικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀνυπόμονη... Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς ἀμιλήσω καὶ διὰ τὰ 450 διηγήματα ποῦ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ καλλίτερα.

Ἡ *Ζιλχὰ-Χανοὺμ* καὶ ὁ *Γεώργιος Σ. Διβαδᾶς* συνηγωνίσθησαν καταπληκτικῶς. Καὶ τῶν δύο οἱ ἥρωες—ὁ Νίκος τοῦ ἑνός, ἡ Μαρίκα τῆς ἄλλης,—πρόκειται νὰ ποστηθίσουν ἕνα ποίημα, διὰ τὸ ὁποῖον χρειάζεται ὑπομονή. Καὶ εἰς τὰ δύο διηγήματα ὑπάρχουν *σύμβολα* (ὅπως εἰπεῖν ὑπομονῆς: Εἰς τὸ ἕνα ὁ σάλιαγκος, εἰς τὸ ἄλλο ἡ χελώνα Καὶ τὰ δύο εἶνε καλογραμμένα καὶ εὐμορφα. Σχεδὸν ἰσοδύναμα. Ἀλλὰ μία μικρά, ἐλαχίστη διαφορὰ εἰς τὸ ὄφος εἶνε ὑπὲρ τῆς *Ζιλχὰ-Χανούμ*, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν δίδω τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ὅσον διὰ τὰ διηγήματα τῆ: *Τρισένδοξης Ἑλλάδος καὶ τῆς Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος τοῦ 21*, ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι παίρνουν Α' ἔπαινον μόνον διότι συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ὡραίας εἰκόνας, σχεδιασθείσας ἀπὸ τοὺς ἰδίους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ζιλχὰ Χανούμ***, [15ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γεώργιος Σπυρ. Διβαδᾶς*, [15ε] —*Πάρις* [12ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, [10ε].—*Ἀγοροκόριτσο*, [10ε].—*Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας*, [9ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἐλπίς.—Ναυοτικὰ Σταμάτη.—Τριτογένεια.—Νοσταλγὸς τῆς Ἑλλάδος.—Μυτιληνόπουλο. Λόφος τοῦ Γάνου.—Πονεμένος Διαβάτης.—Ἀτλαντικός.—Μητρικὴ Στοργή.—Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου.—Ἱππότης Δαλβερτί.—Τρισένδοξη Ἑλλάδα.—Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) *Κατίνα Γ. Παπᾶ.—Κίρκη.—Εὐχὴ τῆς Μάνας.—Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους.—Πίστις-Πατρίς.—Σταματία Σ. Παιρικίου.—Χάος.—Διακριθεῖσα Ζαπτίς.—Φαίδρα Β. Ἀδαμίδου.—Διαφωτισμένη Ἑλληνοπούλα.—Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου.—Κύκνος Μυτιλήνης.—Ἑλληνικὸν Στέμμα.—Ἐθνικὸν Γόητρον.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον:) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα.—Ἀνιάρτης.—Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος.—Τραλλιανὴ Ἠχώ.—Μελαγχολικὴ Ἀφροδίτη.—Ἀθανάσιος Διάκος.—Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.—Φιλόπατρις Ἕλλην.—Ἀτρόμητος Θαλασσοπόρος.—Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι—Φιλὶ τῆς Μάνας.—Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου.—Ἐλεύθερος Ἕλλην.—Γλυκεῖα Ἐλπίς.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [ε] εἰς ἕκαστον:) *Κρητικὴ Ἀκρογιαλιά.—Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης.—Πανωνιστής.—Ὀνειροπόλος Κρής.—Σπαθὶ ἢ Κορώνα.—Ἐνθουσιώδης Ἕλλην.—Λάτρης τῆς Πατρίδος.—Νέλσων.—Κορυδαλὸς τῆς Δέρβου.—Ἑορτὴ τῆς Σημαίας.*

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Μὰ ἐπιτέλους, Νίκο, θὰ πῆς καὶ σὺ μιὰ λέξι; ἐγὼ σοῦ τὶς εἶπα ὅλες.

Ὁ Νίκος:—Μὰ δὲν εἴπατε, δάσκαλέ, νὰ λέμε πολλὰ καὶ νάκούμε λίγα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

***

Ἡ Διδασκάλισσα:—Διατί, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του;

Ἡ Μαθήτρια:—Διότι ἦταν λερωμένοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χειρὸς Βοηθείας

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λ. διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΩΣ δὲν ἐφαντάζεσο ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ βραβευθῇς, *Σεμνὸν Ἴον*; Ἐπειδὴ δὲν ἔκαμες ὡς τώρα κανὲν ξεσπάθωμα; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὁλωσδιόλου ἄσχετον μὲ τοὺς διαγωνισμούς, πλὴν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ξεσπαθώματος.—Ναί, τὸ *Χρυσὸ Παγώνι* ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά.

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, μὴ σ' ἐπῆρε καὶ σὲ καμμία σαπουνόφουσκα εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν; Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ αἡ ἐφετεινή σου τεμπελιά. Ἀλλ' ἂς εἶνε· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτε. Γράφε μου.

Ἀνδρεῖε Ἀνδρε, δὲν ἔλαβες Α' βραβεῖον εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἁπλῶς ἦσου ὑποψήφιος διὰ Α' βραβεῖον, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἀπονέμεται εἰς ἕνα διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *ἰσότιμοι*. Διάβασε πάλιν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλὰ πῶς γίνεται τώρα ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων τῶν Λύσεων.

Ὅλα ἐλήφθησαν, *Ἐξόρισε Βασιλῆ*. Αἱ δύο δημοσιευθεῖσαι Ἀσκήσεις σου ἐτροποποιήθησαν ὀλίγον ὑπὸ τοῦ Ἀζαρίᾳ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ τὰς ἐπεξεργάζεται. Ἔξαφνα τὸ Πρόβλημα τὸ εἶχες στεῖλη ἔμμετρον. Ἀλλὰ οἱ στίχοι δὲν ἦσαν ἐπιτυχεῖς. Ὁ Ἀζαρίας λοιπὸν τὸ μετέτρεψεν εἰς πεζόν, καὶ οὕτως ἔγινε ὁημοσιεύσιμον. Κακὰ ἔκαμε;

Περιεργότατον αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις, *Κύκνε τῆς Μυτιλήνης*, διὰ τὴν γρηᾶν ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἐξ Ἀμερικῆς, δολλάρια εἰς χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἐπῆρε γιὰ ζωγραφιές, καὶ τὸ ἕνα τὸ ἐκόλλησε ἀπέξω ἀπὸ τὴν κανάτα καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔδωσε στὰ ἐγγονάκια της νὰ παίξουν... Τόση ἀγνοια τὴν *σήμερον-ἡμέραν*, καταντᾷ ἀπίστευτη!

Εὐτυχῶς, *Ζιλχὰ-Χανούμ*, δὲν εἶχε ριυθῇ ἄκαμη εἰς τὸ καλάθι καὶ οὔτω κατεστάχθη μετὰ τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς καὶ ὡραία ἐπιστολή σου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ σημερινὸν βραβεῖόν σου καὶ περιμένω μίαν σου φωτογραφίαν

Ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου, μικρούλα μου *Μαργαρίτα Ρ.* καὶ τὸ ἐδιάβασα μὲ πολλὴν μου χαράν. Γράφεις καὶ σὺ ἐπάνω κάτω σὰν τὸ *Χρυσὸ Παγῶνι*. Ἔ, σιγὰ-σιγὰ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ μάθῃς. Ἂν θέλῃς ὅμως, καὶ ἀπὸ τώρα μπορεῖς νὰ πάρῃς ψευδώνυμον. Ἡ ὀρθογραφία δὲν ἐμποδίζει.

Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 19ον φύλλον, *Ἑλληνὶς Σμυρναία*. Ἡ παραπονιάρικη ἐπιστολή σου μ' ἐπίκρανε πολύ. Ἔνα δυνατὸν νὰ μὴ σὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου καὶ νὰ πετῶ νὰ γράμματά σου στὸ καλάθι; Μὰ ὄχι, ἀγαπητή μου, ὄχι, ποτέ... Σοῦ τὸ λέγουν διὰ νὰ σὲ πειράζουν.

Ὡραῖα αὐτὰ ποῦ γράφεις γιὰ τὰ δημοτικά μας τραγούδια, *Πλοίαρχε Νέμε*. Ἡ «Μικρὰ Μαύρη Βασιλοπούλα» (La petite princesse noire) εἶνε ἔκδοσις τοῦ Ch. Delagrave, rue Soufflot, 15, Paris.

Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, τέχνασμα διὰ νὰ ἐγγράψῃ κανεὶς συνδρομητὰς νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε χρειάζεται. Ἀρκεῖ ἡ θέλησις καὶ ἡ εἰλικρίνεια. Νὰ φροντίζῃ κανεὶς πάντοτε, καὶ εἰς ὅσους γνωρίζει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς Διαπλάσεως. Τότε θὰ εὕρῃ ἀφεύκτως, δὲν γίνεται! Πῶς ἠύρες σὺ τὴν ἄλλην φορὰν τέσσαρας; Νομίζεις ὅτι ἦτο τυχαῖον, ἀλλὰ δὲν ἦτο· ἡ θέλησίς σου τοὺς ἔκαμε.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποῦ παρήγγειλες, *Αἰγόκλημα*. Ναί, κ' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι κοντά σας, νὰ θαυμάζω τὰ κάλλη τῆς ἐξοχῆς σας καὶ νὰ βλέπω τὴν ὡραίαν ζωὴν ποῦ ἐκάμνατε ἐκεῖ. Ἀλλὰ πῶς; δὲν μοῦ ἦλθε ἀκόμη κανένας θεὸς μὲ σαπουνόφουσκαν...

Ναυσικά ἡ Φιλάρχαιος μοῦ στέλλει τὰς λύσεις της γραμμένας εἰς κοινὸν χαρτὶ ἐπιστολῆς. Μὰ δὲν εἰξεύρει ὅτι αἱ λύσεις γράφονται *μόνον* εἰς τὸ ἰδιαίτερον χαρτί, ποῦ ἔχω δι' αὐτὰς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου; Τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός, τὸ γράφω πάντοτε καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις. Ἂς συμμορφωθῇ λοιπόν.

Καύχημα τῶν Ἑλλήνων, ἂν ὁ κ. Δεσύλας δὲν σοῦ ἀνταπέδωσε τὰ γραμματόσημα, δὲν εὐδύνομαι ἐγώ. Εἰμπορεῖς νὰ τῷ γράψῃς καὶ νὰ τῷ τὰ ζητήσῃς ἀπ' εὐθείας. Δημοσιεύω Μικρὰς Ἀγγελίας συνδρομητῶν καὶ μὴ ἐπὶ πληρωμῇ καὶ φυσικὰ δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐν αὐταῖς ὅρων καὶ ὑποσχέσεων.

Ὁ καϋμένος μου ὁ *Λουκῆς Λάρας*! Τί δυστύχημα! Ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ταράτσαν εἰς τὸν *δρόμον, ἀπὸ ὕψος 14-15 μέτρων καὶ κατασκοτώθηκε*. Χέρι του, πόδι του, πρόσωπό του, ὅλα .. Εὐτυχῶς τὰ τραύματα δὲν εἶνε σοβαρὰ καὶ ὁ φίλος μας θὰ σηκωθῇ. Δοξασμένος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπροφύλαξε! Τοῦ εὔχομαι ὁλοψύχως περαστικά.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Ἐπικούριε Ἀπολλον*, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ *ὅπως πρίν*. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρέπει νὰ ἐγγράφεται κανεὶς μόλις τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀδιάφορον ποίαν ἡλικίαν ἔχει. Ἐννοεῖται πάντοτε, ἂν ἡ ἀπόφασίς του εἶνε νἀκολουθήσῃ ἐπιστήμην καὶ ἂν τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις.

Ἐλπιδοφόρε Σημαία, κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον ἐγκεκριμμένον διὰ τὸ 1909, εἶνε αὐτοδικαίως ὑποψήφιος τοῦ *προκηρυχθέντος* Δημοψηφίσματος. Δὲν ἐδιάβασες τοὺς ὅρους;

Κατ' ἀρχήν, *Ἀσὴρ τοῦ Βέγα*, δὲν δίδω διευθύνσεις συνδρομητῶν, διότι αἰτήσεις ὁμοίας μὲ τὴν ἰδικήν σου λαμβάνω καθ' ἑκάστην πολλάς, καὶ ποῦ καιρὸς νὰ τὰς ἐκτελῶ! Δύνασαι ὅμως διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας νὰ δηλώσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ πολλοὶ θὰ εὑρεθοῦν πρόθυμοι νὰ σοῦ ἀπαντήσουν.

ΒΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Θριαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, κ. (Ε.Δ.) *Κυθνία*, κ. (Κ.Α.) *Κωνσταντῖνος ὁ Παγωνᾶτος*, α. (Β.Α.) *Κυπριακὸν Ἄνθος*, κ. (Μ.Κ.) *Λευκὴ Νεφέλη*, κ. *Λευκόπτερος Ἄγγελος*, α. (!;) *Ἐλευθέρα Πατρίς*, κ. (α+β) *Ἐλαφρὰ Ἄκατος*, κ. (Α.Α.) *Γενναῖος Κρής*, α. (Σ.Μ.) *Βελιζεβούλ*, α. (Μ.Κ.) *Γενναία Ἑλληνίς*, κ. *Μέλας Ἀετός*, α. (Α.Ε.) *Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ*, α. (Α.Σ.) *Μέλας Ἀδάμας*, α. *Ἀνεμοζάλη*, κ. (+.+.) *Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου*, α. (2+6=!) *Ἀνακατοσούρα*, κ. *Ἀλκηστις*, κ. *Κεράτιος Κόλπος*, α. (!;) *Κίτρινο Τριανταφυλλο*, κ. (!!!) *Ἥρως τῆς Σύρου*, α. *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, α. (***) *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα*, κ. (Ν.Δ.) *Θρυαλλίς*, κ. (Ο.Κ.) *Ἑλληνικὸν Ἀεράκι*, α. (Α.Π.) *Ἑλληνικὴ Παλιγγενεσία*, κ. (Χ.Χ.) *Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ*, α. *Βιβλιοφάγος*, α. *Ἄνθος Ἀνθέων*, κ. (Δ.Δ.) *Ἀνθοστεφὴς Μάϊος*, α. *Ἄνθος τῆς Ἁλόης*, κ. (Ε.Χ.) *Βασίλισσα τοῦ Ἅδου*, κ.

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Νύμφη τοῦ Νείλου*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Χεὶρ Βοηθείας* (0) μὲ *Δροσόλουστον Αὐγήν*, *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Μικρὸν Λόρδον*, *Ἑλληνικὸν Στέμμα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Παροδικὸν Ὄνειρον*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Μίαν τῶν Χαρίτων*, *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου* — ὁ *Καπετὰν Φασαρίας* (0) μὲ *Γαλανὴν μας Σταυροφόραν*, *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*, *Μικρὸν Λόρδον*, *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Νηρέα*, *Λάτριν τῆς Πατρίδος* — ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Ποιητικὴν Καρδίαν*, *Νῆσον τῶν Σειρήνων*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Μίαν τῶν Χαρίτων*, *Ἀνθηρὰν Ζωήν*, *Ὁσίαν Μαρίαν*, *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου*, *Κυανῆν Ἀκακίαν*, *Γλυκειὰν Ἀμμουδιάν*, *Νύμφην τοῦ Νείλου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λοξίαν Ἀπόλλωνα* (δεκταί) *Ἐθνικὴν Ποντικοσουρὰν* (τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου ἰσχύει καὶ αὐτὸ μέχρι τέλους Νοεμβρίου· ἂν δὲν σοῦ ἐδημοσίευσα καμμίαν ἄσκησιν ἕως τώρα, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη συλλογή σου, ἢ ὅτι ἐλήφθη μετὰ τὴν προθεσμίαν) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (καλῶς ἦλθες ἀπὸ τὰς Σπέτσας, ὅπου ἐπερνοῦσες τόσον ὡραία ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ προπάντων τὸ Σάββατον ποῦ ἐλάμβανες τὸ φύλλον) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο τὸ ἀντέγραψαν ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ· ἔλαβα τὴν καταγγελίαν σου ὑπὸ σημείωσιν καὶ θὰ ἐνεργήσω τὰ δέοντα) *Βασίλειον Κ. Δ.* καὶ *Κωνσταντῖνον Χ΄ Ο.* (ἡ λέξις γενικῶς λεπτὰ 5, ἀλλὰ διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας, ὄχι διὰ ποιήματα· ποιήματα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω οὔτε δωρεὰν οὔτε ἐπὶ πληρωμῇ) *Ἑλληνίδα Χριστιανὴν* (ἐλήφθη ἐγκαίρως· ὁ κ Ξ. σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (βραβεῖον ἔστειλα) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Λάκον Ὑποδούλου Ἑλληνος* (λυπήθηκα πολὺ· γράφω *πάρα-πάνω*) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (τὸ ἔστειλα) *Χεῖρα Βοηθείας*, *Κατεὶν Φασαρίαν*, *Νύμφην τοῦ Νείλου*, (ἔχει καλῶς, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνενεώθη) *Ἐνθουσιώδη Κύσιριον* (βέβαια, ἀπὸ τὰ μικρὰ φθάνει κανεὶς εἰς τὰ μεγάλα· ἄ, ποτὲ δὲν διορθόνω λύσεις· θὰ ἦτο μεγάλος μπελᾶς) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (ὡραιοτάτη ἡ περιγραφή σου· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν εὗρον γραμματόσημα) *Δέαν* (τὸ ἔστειλα) *Θρίαμβον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον) *Φαληρικὴν Αὔραν*, *Νέλσωνα* (τώρα, εἰς κάθε σχεδὸν φύλλον, θὰ ὑπάρχουν καὶ Ἀποτελέσματα ἑνὸς Διαγωνισμοῦ) *Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν κατάταξίν σου εἰς τὴν Α' γυμνασιακὴν τάξιν· εὔχομαι, ἐπίσης θριαμβευτικῶς νὰ μοῦ ἀνεγγείλῃς καὶ τὴν ἀποφοίτησιν) *Ἱεράν Φλόγα* (πολὺ ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς) *Λεοβίαν Ἀηδόνα* (περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς πολλά) *Σταματίαν Σ. Π.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα) *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο* (ὁ τόμος αὐτὸς τιμᾶται δρ. 2,50) *Μαῦρα Μάτια* (τώρα Ἀσκήσεις; μά, φίλη μου, πρὸ πολλοῦ παρῆλθεν ἡ προθεσμία· ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον) *Ἀθανάσιον Διάκον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου.*

408. Λεξίγριφος

Εἰς τὴν αἴσθησίν σου, λῦτα,
Ἕνα σύνδεσμον ἂν βάλῃς,
Εἰς ἑλληνικὸν νησάκι
Παρευθὺς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

404. Ἀναγραμματισμός.

Ἀριθμητικὸν κοινὸν
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Κοινοῦ ζῴου νεογνὸν
Μὲ αὐτὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

405. Τονόγριφος.

Ἀρχαία εἶμαι πόλις
Ὡς ἔχω ἂν μάφίσῃς,
Τροφὴ δὲ κοινοτάτη
Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

406. Ψαροκόκκαλον.

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τῆς Τουρκίας, Κράτος τῆς Εὐρώπης, πτηνόν, ἀρχαῖος λῃστής, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης καὶ περίεργος ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Κρήτης

407. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
3. — Ἀρχιερεὺς τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Δ. Θεοχάρη

408. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον ρητὸν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

1, Πατὴρ ἱστορικοῦ· 2, Θεότης εἰς ἣν ὑπείκουν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι· 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 4, Ἀρχαῖος Βασιλόπαις τραγικός· 5, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· 6, Τιτὰν ἢ ἀπέραντος θάλασσα· 7, Μία τῶν Χαρίτων· 8, Συνώνυμον τοῦ σαρκασμοῦ· 9, Ἀρχαῖος στρατηγός· 10, Ἀγγεῖον οἰκιακόν· 11, Ἐπίθετον σημαῖνον τὸν δίδοντα ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλχὰ-Χανούμ

409. Φωνηεντόλιπον.

δρς - ποσς - πς - νρ - ξλτ

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

410. Γρῖφος.

		Χ		τι	1906
	Χ		Χ		1907
1		ου		αρ τι	
	Χ		Χ		1908
		Χ		τι	1909

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸν κατακρημνισθέντα πολυαγαπημένον φίλον μου Θεόδωρον Φόρον εὔχομαι ὁλοψύχως περαστικά. Ἄσημα πετᾶς... —Εὐρυσθένης Τριανταφυλλίδης. *(Θ,296)*

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
Ο ΔΑΡΓΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α
Πρὸς τὴν ὁδὸν Δώρου

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Γ. Σ. Μεταξᾶ, ὅπου παρέχεται πᾶσα πληροφορία, ἐγκατεστάθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ὁδὸν Δραγατσανίου ἀριθ. 6, μεταξὺ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.